

Orden, at der gøres en Begrænsning paa dette Punkt, og jeg kan fuldkommen tiltræde, at man derom optager en ny Bestemmelse i dette Forslag. — Det næste, man har villet, er at springe et Mellemed over, som hidtil har voldt en Del Ulejlighed, nemlig det Mellemed at søge Bidraget betalt af Barnefaderens Opholdskommune; det skal jo dog ikke endelig udredes af denne, men af Barnefaderens Forsørgelsekommune. Den Ulejlighed, som er kommen ind ved, at man har haft dette Mellemed med Barnefaderens Opholdskommune, søger man at komme bort fra ved i Stedet derfor at indføre, hvad der forekommer mig at være meget praktisk, at Moderen har Lov til i sin egen Opholdskommune at faa Beløbet forstudsvis betalt, saaledes at man derefter søger at faa det refunderet paa det Sted, hvor det i Virkeligheden har hjemme, nemlig til hvide og sidst i Faderens Forsørgelsekommune. I Forbindelse med disse to Hovedbestemmelser, er der saa truffet forskellige Endringer, som den ærede Taler allerede har omtalt.

Det er nu efter min Mening det gode ved Lovforslaget. Men jeg har unægtelig nogle, og som det forekommer mig ikke væsentlige, Anker mod det. Det er dog saa langt fra, at jeg anser det for en Anke, at Lovforslaget er fremkommet, saaledes som det er, som et Forsøg paa at give Loven af 20. April 1888 i en ny Udgave, at jeg tværtimod i høj Grad paaskønner denne Maade at give Tillæg til Love paa. Det er meget bekvemt og meget fordelagtigt for alle praktiske Folk at have det hele i en Lov i Stedet for at skulle have en Lov og et Tillæg til denne. Jeg nævner dette for at udtale en Paaskønnelse af, at de private Forslagsstillere i det andet Ting have valgt den Vej at optage hele den gamle Lov med nogle Endringer, som senere ere komne til, og deri indflette de Forandringer, som ønskes gennemførte. For saa vidt er alting meget fortræffelig. Men hvad jeg særlig har at gøre Bemærkning ved, er dette, at man har villet indføre Politiet som Melleminstans i hele denne Sag. Det har jeg principielt set ikke saa lidt Betænkelighed ved at gaa med til. Det er jo et rent kommunalt Anliggende, der er Tale om, det er et Spørgsmaal mellem Fattigbestyrelserne. Naar man har ønsket og har faaet gennemført, at Selvstyret saa vidt muligt er bragt i Anvendelse, saa maa man holde paa dette Selvstyre, og saa maa man efter min Mening ikke vise det fra sig, hvor det giver nogen Ulejlighed; vil man have det gode, maa man tage det onde med. Derfor synes jeg, principielt set, at det ikke er naturligt, at man vil „gøre Ind-

brud“ i Princippet om Selvstyre, at man vil gaa bort derfra og henvende sig til Statens Embedsmænd i de Tilfælde, hvor man synes, at Ulejligheden er for stor. Det er efter min Opfattelse saa meget mindre paa sin Plads at gøre dette, som man nu for Tiden her i Rigsdagen behandler et Forslag om, at Sogneraadsmændene oven i Købet skulle have Betaling for deres Arbejde; det er ikke rigtigt, samtidig med, at de vil blive fri for det, som egentlig giver Arbejdet. Det er altsaa en Betragtning, som jeg nævner, fordi det forekommer mig at være ganske heldigt, at man ikke er blind for disse principielle Punkter, som ved given Lejlighed komme frem. Naar man nu imidlertid vil indføre Politiet som Melleminstans og vil have Politiets Bistand, saa maa man ikke glemme, at dette først og fremmest ikke er særdeles behageligt for Barnemoderen. Naar man gaar ud fra, at det, som Loven af 20. April 1888 tilfiger, er at være saa human som muligt mod Barnemoderen, saa er det ganske vist ikke nogen særdeles stor Humanitet mod hende at forandre Forholdet saaledes, at medens hun hidtil har kunnet henvende sig til Sogneraadet, som bor Dør om Dør med hende, det er nemlig Sogneraadet i hendes Opholdskommune, saa skal hun nu rejse — hun bliver for det meste nødt til at rejse — for at henvende sig til Politiet, som kan bo adskilligt borte fra hende. Det er efter min Mening ikke Bevis paa noget særligt Ønske om at gøre det let for hende, men det er maaske heller ikke Lovens Mening, men derimod særlig at gøre Forholdet saa let for Kommunerne, som det kan lade sig gøre. — Det kunde nu gaa at indføre Politiet som Melleminstans, naar der kun var Tale om Landjurisdiktioner. Der blev jo allerede i Folketinget gjort en væsentlig Indskrænkning i det oprindelige Forslag om Politiets Medvirkning, for saa vidt man indførte, at det i København ikke skulle være Politiet, men derimod Magistraten. Det var en priselig og god Foranstaltning efter min Mening, fordi alle disse Ting allerede nu ligge under en særlig Del af Magistraten, som er udrustet med alt det fornødne til at foretage disse Underfølgelser, langt lettere og langt bekvemmere, end Politiet kunde gøre dem. Men idet man saaledes gjorde et Brud paa Princippet for Københavns Bedkommende, burde man ogsaa have gjort en lignende Indskrænkning, derigennem at man for de Røbstæder, hvor der er en tilsvarende Indretning af Fattigvæsenet som i København, skulde henvende sig til Fattigbestyrelserne og ikke til Politiet. Jeg sigter selvfølgelig navnlig til en saa